

Barbara Van den Eynde
Woordenkoesteraar

Als boom is Catalpa heel goed toepasbaar als solitair op een groot gazon. De kruin is dermate breed van vorm dat rekening gehouden moet worden met een flinke vrije ruimte rond de boom. (www.neerlandstuin.nl)

Een knoestige stam met moeë, gekromde armen over een pad, wenkend naar een drempelvrezer; beschermer voor wie zich over gladde stenen waagt. Met in zijn kruin duizenden gesproken woorden die zich in een vlucht vastklampen aan de droge bladnerven. Wie tegen de boom leunt, hoort hem zuchten; de woorden worden zwaarder elk jaar.

Voorovergebogen zoekt hij toelaas bij zijn vriend Gilliams; zo fris nog met priemende ogen.

'De onrust schenkt vleugels aan de verbeelding', fluistert deze hard.

Straks zal de boom in een gevecht met de nachtegalen de langsbewaarde woorden van zich afschudden. Voor wie de gevallen bladeren opveegt: pas op! Gooi niet alles weg. Er zitten parels in verborgen.

(In memoriam: de maandelijkse redactievergadering van *Gierik* in Elzenveld, Antwerpen)

Dag Barbara,

Het doet me denken aan de paardenfluisteraar, de rozenkwekelier (nieuw woord), de bijenratelaar (onbestaand woord), de frambozenfrutselaar, de elzenveldwerker, de Gilliamsramsjer, de nachtegaalengulzigaard, al die frisse en mooie woorden die we nog moesten uitvinden. Maar de bureteknofobopocraten begrepen deze woorden niet. En dan slaat de angst hen om het hart, de adviserende bincken bonken op de redactiedeur en brullen 'Aufmachen, bitte!' en sleuren al die frêle woorden uit onze letterkamer, draaien ze door de papierversnipperaar, zodat ze niet meer worden opgeschrikt door wat ze nog niet kennen en hen verdacht voorkomt. Ze wensen niet verontrust te worden door creativiteit en originaliteit. Wat hen verrast, moet verast worden. Dat is altijd al zo geweest, de hele geschiedenis lang. Strompelen van brandstapel naar boekverbranding, van rederijkerskamer naar folterkamer, van letterzetter naar afzetter, van drukker naar onderdrukte, van woordenkoesteraar naar gedichtenmoordenaar.

Guy, de woordenspelverzamelaar.

Koenraad De Meyer
De muze van Gierik

Hoe zij een spin uit de sparren haalde, achter mij aan liep en riep: ben je dan bang dat ik voel nog steeds het gebrek aan zuurstof, de blos op mijn gegeneerde wangen terwijl ik naar de achterzijde van de tuin liep en leerde drummen op het kapotte zadel van mijn fiets en zij die het ritme niet kon vinden, zij nam mijn goocheldoos uit de kast, die niet in het rijtjeshuis paste en of ik me werkelijk haar miniatuurcircus kan herinneren, weet ik niet hoe zij een spin in de sparren zette, er met een vriend uit tevoorschijn kwam of hoe we uiteindelijk elkaar voorgoed uit het oog verloren, een korte knik op straat, een eerste ontdekking: dat ik een grote schijter ben en een tweede: dat ik daarmee moet leren leven soms zoek ik de groene poort in de straat en als ik ze dan vind, dan fluister ik.

tekening: Koenraad De Meyer

Dag Koenraad,

Als iedereen zwijgt dan klinkt het fluisterwoord als een schreeuw, raken de spinnen in de sparren verward in hun eigen websites en dreigt de muze in haar goocheldoos te vluchten en herkennen we ook haar blos niet op haar wangen, ach die muzenissen toch...